

ses for at være en Fortsættelse af det historiske Museum, medens Direktøren for Dansk Folkemuseum, Bernhard Olsen, udtalte sig for, at det skulde ligge ude ved Rosenborg, da det „baade i Ordning og Karakter var nærmest i Slægtskab med Samlingen paa Rosenborg“. Dansk Folkemuseum er nærmest, om jeg saa maa sige, en folkelig Billedbog, en Anskuelsesundervisning, der er beregnet ikke for Videnskabsmænd, men for menige, jævne Folk. Den Del af Nationalmuseet, man i forrige Tider kaldte Oldnordisk Museum, har derimod naturligvis i særlig Grad Ærende til Videnskabsmændene. De fleste af os andre maa indrømme, at naar vi se den Uendelighed af Flintekiler, Ernestumper, mindre eller større Brudstykker af Bronzenaale og andre Bronzegenstande, da tale de Ting ikke direkte til Beskueren. Vi kunne se derpaa, se nærmere paa enkelte Genstande, men ellers flyder det hele nærmest ud for os under et Museumsbesøg. For Videnskabsmanden er alt dette derimod Blade af en Bog, hvori han videre kan studere de endnu mange uløste Gaader i vort Folks Liv i de længst tilbagelagte og dunkle Tider. Hvad derimod Folkemuseet angaar med de deri anbragte Interiører, da fortælle disse os direkte om vore Forfædres Levevis og Bopæl i de sidst forløbne Aarhundreder og taler ganske anderledes anskueligt til de almindelige besøgende. Folkemuseet har kun grumme lidt eller intet nyt at fortælle Videnskabsmanden eller den Mand, der kender vort Folks Kulturhistorie og Levevis i de sidste Aarhundreder, men det fortæller saa meget mere til den jævne, menige Mand, for hvem dette er nyt og meget interessant. Derfor er det ikke absolut nødvendigt, at et Museum som det danske Folkemuseum bliver indlemmet mellem Statens andre Samlinger; man vil tværtimod, saaledes som Museumsbestyrelsen har gjort gældende med stor Styrke i den nys oplæste Indstilling, i væsentlig Grad komme bort fra Museets Formaal ved at flytte det ind i den ny Palæbygning ved Stormgade. Spørgsmaalet er da, om det saa ikke er naturligt at lægge dette Museum, der fortæller os om Folkets Liv i de sidste Aarhundreder, ud til Folket selv. I den Retning ved man, hvad Museets Direktør, Bernhard Olsen, mener. Da Spørgsmaalet for et Aars Tid siden rejstes i et københavnsk Hovedstadsblad om Plads til Folkemuseet, fremkom der efter Nutidens Skik forskellige Interviews. De ligge nu saa langt tilbage i Tiden, godt et Aar,

at der ikke kan være Tale om, at de ville blive dementerede, eller at man vil anføre, at der til Grund for dem kun ligger en Ytring under Forbigangen paa en Trappe. Under et saadant Interview udtalte Bernhard Olsen rent ud og kategorisk, at „det danske Folkemuseum, som nu er elendig installeret, bør anbringes paa Koldinghus“. Han nævnte bestemt dette Sted, som han havde udset sig, og som han ansaa for det heldigste og naturligste. Direktøren udtalte sig i dette Interview nærmere om, hvorledes man der med en forholdsvis ringe Bekostning, langt ringere end den, hvorom der vilde blive Tale her i Byen, vilde kunne faa gode og særlig interessante Museumsrum. Ved den høje Rigsdags Bevillinger for nogle Aar siden istandsattes en Del af Stueetagen i den nordre Fløj af Koldinghus, den ældste Part af Slottet, delvis fra Christian den 3djes Tid. Efter de Rester, som i Sidemurene sad tilbage af Hvelvingerne, og ved de forhaandenværende eller tilstedekomne Stenpiller har man rekonstrueret en Del af denne Etages Hvelvinger, og har herved faaet en Række Museumslokaler, der ganske særlig egne sig for Genstande fra den ældre Tid, og som sikkert ere noget enestaaende. Det er ikke disse store og høje Museumssale, der saa lidet svare til de udstillede Genstande, men forholdsvis lave Rum med brede Hvelvinger, der hvile paa svære, raat tilhugne Stenpiller. Direktøren forklarede, hvorledes Restaureringen af denne Stueetage kunde føres videre indtil Hovedporten og forøges ved en Etage ovenpaa i samme Fløj. Endvidere har man hele Riddersalsfløjen. Det er den største Fløj og Slottets yngste Del, idet den væsentlig hidrører fra Frederik den 4des Tid; den vilde være meget heldig til Museumsbrug, idet der slet ingen Skillerum findes, saaledes at man til det Museum, der installeredes der, kunde indrette større eller mindre Rum ganske efter Museets Tarv. Saaledes udtalte altsaa Direktøren for Folkemuseet sig, og en anden Mand, der ogsaa uomtvistelig er sagkyndig paa dette Omraade, nemlig Museumsdirektør Pietro Krohn, udtalte sig under et Interview lige saa uforbeholdt og bestemt for at flytte Museet ud i Landet. Han fremkom da bl. a. med en Sætning, om hvilken det kan siges, at der i ethvert Tilfælde er en hel Del i den. Han sagde: Hvorfor i det hele taget slæbe alt, hvad der angaar vore Bønder, her til København? Professor Krohn bemærkede desuden, at der var en anden særlig heldig